

'Ik heb gehooft wat er met je gebeurd is . . . Alle katten spreken er over. Hoe kon dat nou toch gebeuren, Minoes. Jij, die toch van de allerbeste kattenfamilie van Killendoorn bent! Wat zegt je naaste familie ervan?'

'Ze willen me niet meer kennen,' zei de juffrouw. 'Ze zeggen dat het mijn eigen schuld wel zal wezen. Mijn zusster draait mij de staart toe . . .'

'Ssss . . .' zei tante Moortje. 'Begrijpelijk. Je moet ook wel iets vreselijks gedaan hebben om zo gestraft te worden. Een mens geworden! Wat een gruwelijke straf. Voor geen duizend kanaries zou ik een mens willen wezen. Vertel eens: Was er tovenarij in het spel?'

'Ik weet het niet,' zei nicht Minoes.

'Maar je moet toch weten hoe het gebeurd is?'

'Ik weet alleen maar dat ik uitging als kat en terugkwam als juffrouw.'

'Niet te geloven,' zei tante Moortje. 'Toch zal het wel aan jezelf gelegen hebben. Waarschijnlijk heb je iets erg onkats gedaan. Wat was het?'

'Niets, ik heb niets gedaan, voor zover ik weet.'

'En kleren heb je aan,' ging tante Moortje door. 'Had je meteen kleren aan?'

'Die . . . die heb ik ergens weggenomen,' zei de juffrouw. 'Ik kon toch niet bloot gaan zwerven.'

'Jasses! Een koffertje ook nog . . .' siste tante Moortje.

'Waar is dat goed voor?'

'Ook weggenomen.'

'Wat zit er dan in?'

'Nachtgoed. En een tandeborstel. En een washandje en zeep.'

'Je wast je dus niet meer met spuug?'

'Nee.'

'Dan is alles verloren,' zei tante Moortje. 'Ik had nog hoop dat het weer in orde zou komen! Maar nu vrees ik dat er geen hoop is voor je.'

'Tante Moortje, ik heb honger. Hebt u niets voor me te eten?'

'Het spijt me, helemaal niets. Mijn kittekat van vanavond is op. En ik heb een keurige vrouw. Laat nooit eten slingeren. Alles gaat de koelkast in.'

'Is ze aardig?' vroeg nicht Minoes.

'Zeker wel. Hoezo?'

'Zou ze mij niet erbij willen hebben?'

'Nee!' riep tante Moortje verschrikt. 'Kind, wat een idee. Zoals je nu bent?'

'Ik zoek een tehuis, tante Moortje. Ik moet toch ergens onderdak? Weet u niet iets? Hier in de buurt?'

'Ik ben oud,' zei tante Moortje. 'Ik kom haast nooit meer op de daken en heel zelden in een andere tuin. Maar een paar kennissen heb ik nog wel over. Een tuin verder woont de kat van de onderwijzer meneer Smit. Die kant uit. Ga daar eens mee praten. De kat heet Simon. Schele Simon. Hij is van Siamese afkomst, maar toch erg aardig.'

'En zou ik dan misschien bij die onderwijzer . . .?'

'Nee nee,' zei tante Moortje. 'Daar kun je ook niet terecht. Maar Simon kent alle katten in de buurt. Dus ook alle mensen. Hoogst waarschijnlijk kan hij je een tip geven.'

'Dank u wel, tante Moortje. Tot ziens dan. Ik kom nog wel eens langs.'

'Mocht het niet lukken,' zei tante. 'Praat dan eens met de Jakkepoes. Een zwerfkat. Ze zit meestal op het dak van de Verzekeringsbank. Niet dat ze een goeie naam heeft, het is een slons en een del. Maar ze weet veel, juist omdat ze door de hele stad sliert.'